

należy interpretować w ten sposób, że

jeżeli, niezgodnie z tym przepisem, państwo członkowskie nie umożliwi obywatelowi państwa trzeciego nielegalnie przebywającemu na jego terytorium natychmiastowego udania się do państwa członkowskiego, które wydało w stosunku do niego ważne zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające go do pobytu, przed wydaniem wobec niego decyzji nakazującej powrót, to właściwe organy krajowe, w tym sądy krajowe rozpatrujące skargę na decyzję nakazującą powrót i towarzyszący jej zakaz wjazdu, są zobowiązane do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu usunięcia uchybienia organu krajowego w zakresie obowiązków wynikających z tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 482 z 19.12.2022.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 27 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Finalgarve – Sociedade de Promoção Imobiliária e Turística SA/Ministério do Planeamento e das Infraestruturas

(Sprawa C-24/23 (¹), Finalgarve)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wymóg przedstawienia kontekstu prawnego postępowania głównego oraz powodów uzasadniających konieczność udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne – Brak dostatecznych wyjaśnień – Oczywista niedopuszczalność]

(2023/C 286/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Finalgarve – Sociedade de Promoção Imobiliária e Turística SA

Druga strona postępowania: Ministério do Planeamento e das Infraestruturas

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (najwyższy sąd administracyjny, Portugalia), postanowieniem z dnia 15 grudnia 2022 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Data złożenia: 18 stycznia 2023 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-537/18, Vialto Consulting Kft./Komisja, wniesione w dniu 2 marca 2023 r. przez Vialto Consulting Kft.

(Sprawa C-130/23 P)

(2023/C 286/18)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Vialto Consulting Kft. (przedstawiciele: S. Paliou i A. Skoulidakis, dikiğoroi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-537/18 (¹);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty:

Po pierwsze, zaskarżony wyrok obarczony jest naruszeniem prawa i przeinaczeniem okoliczności faktycznych w odniesieniu do opublikowania na stronie internetowej Komisji decyzji o wykluczeniu wnoszącej odwołanie. Sąd stwierdził, że opublikowanie na stronie internetowej Komisji decyzji o wykluczeniu było zgodne z zasadą proporcjonalności, pomimo że powody przedstawione przez Komisję w celu uzasadnienia takiej publikacji nie były ani szczególne, ani odmienne od powodów przedstawionych w celu uzasadnienia wykluczenia, jak wymaga tego art. 106 ust. 16 rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾.

Po drugie, zaskarżony wyrok obarczony jest naruszeniem prawa w odniesieniu do niespełnienia wymogu podawania informacji, o którym mowa w art. 106 ust. 16 rozporządzenia nr 966/2012. Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim uznał, iż pominięcie wskazania w publikacji decyzji o wykluczeniu braku prawomocnego wyroku lub ostatecznej decyzji administracyjnej, które to wskazanie jest wymagane na podstawie art. 106 ust. 16 rozporządzenia nr 966/2012, nie stanowi naruszenia istotnego wymogu proceduralnego i nie wpływa na sytuację prawną i faktyczną wnoszącej odwołanie.

Po trzecie, zaskarżony wyrok obarczony jest naruszeniem prawa w odniesieniu do oddalenia żądania odszkodowawczego. Ponieważ ustalenia Sądu, w których uznał on, że nie naruszono zasady proporcjonalności wskutek opublikowania na stronie internetowej Komisji decyzji o wykluczeniu wnoszącej odwołanie, są obarczone naruszeniem prawa i nie mogą się ostać, należy również uchylić punkty zaskarżonego wyroku, w których Sąd oddalił żądanie odszkodowawcze wnoszącej odwołanie, uzasadniając to tym, iż nie wykazano żadnego niezgodnego z prawem działania Komisji.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2022:852.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Amiens (Francja) w dniu 27 marca 2023 r. – Air France SA/M.G. z domu L., X.G., C.G., R.G., L.G.

(Sprawa C-194/23, Air France)

(2023/C 286/19)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel d'Amiens

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Air France SA

Druga strona postępowania: M.G. z domu L., X.G., C.G., R.G., L.G.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „lotu łączonego”, o którym mowa w art. 2 lit. h) rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, że loty były przedmiotem jednej rezerwacji, stanowi warunek konieczny istnienia takiego lotu, czy też okoliczność ta jest po prostu jedną spośród innych wskazówek, a sąd krajowy może – w przypadku odrębnych rezerwacji – zbadać inne elementy, które pozwalają stwierdzić, że loty stanowią całość?
- 2) Jeżeli pojęcie „lotu łączonego” może być zastosowane także w przypadku odrębnych rezerwacji, czy pojęcie to należy interpretować w ten sposób, że okoliczności przesiadki takie, jak w rozpatrywanej sprawie, trwającej 19 godzin wraz z rezerwacją pobytu na noc w hotelu poza terenem lotniska, wykluczają możliwość uznania lotów za całość?
- 3) Jeżeli pojęcie „lotu łączonego” należy odrzucić, czy pojęcie „dalszego odszkodowania”, o którym mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono odszkodowanie za koszty transportu, które stały się bezprzedmiotowe, które nie mogą zostać zwrócone na podstawie art. 8 tego rozporządzenia?